

Arrest

nr. 45 382 van 24 juni 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (verzoeker) en X (verzoekster), die verklaren van Indiase nationaliteit te zijn, op 25 maart 2010 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 februari 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 februari 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op X huwde verzoeker in Portugal met X, van Portugese nationaliteit.

1.2. Op 17 mei 2005 diende mevrouw X in België een vestigingsaanvraag in als werknemer. Dezelfde dag diende verzoeker een aanvraag in tot vestiging als echtgenoot van een burger van de Unie.

1.3. Verzoeker werd op 17 oktober 2005 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, geldig tot 17 oktober 2010.

1.4. Op 17 juni 2008 scheidten eerste verzoeker en zijn toenmalige echtgenote H. S. met onderlinge toestemming.

1.5. Op 19 november 2008 huwde verzoeker met verzoekster, van Indiase nationaliteit, in India.

1.6. Op 25 februari 2009 diende verzoekster een visumaanvraag in op basis van artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 27 april 2009 wordt zij in het bezit gesteld van een visum type D.

1.7. Bij vonnis van 11 juni 2009 van de rechtbank van eerste aanleg te Leper wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie maanden en een geldboete van 100 euro, te verhogen met 45 opdecimen (550 euro) of een vervangende gevangenisstraf van één maand door, na het aangaan van een schijnhuwelijk met H.S., gebruik gemaakt te hebben van een valse buitenlandse huwelijksakte op een Belgisch gemeentehuis teneinde op bedrieglijke wijze een verblijfsrechtelijk voordeel te verwerven en door na het aangaan van een schijnhuwelijk met H.S, gebruik gemaakt te hebben van een vals werkgeversattest of een valse arbeidsovereenkomst op een Belgische gemeentehuis of stadhuis teneinde op bedrieglijke wijze een verblijfsrechtelijk voordeel te verwerven.

1.8. Op 18 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), die betekend wordt op 23 februari 2010. Dit is de eerste bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Artikel 42 septies: De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen hebben gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van dit recht. De betrokkene en zijn Portugese echtgenote hebben op 17/005/2005 verblijfsrecht aangevraagd op basis van een Indische huwelijksakte en een werkgeversattest van de Portugese echtgenote. De rechtbank van eerste aanleg te Leper veroordeelt de betrokkene op 11/06/2009 (vonnis 449) voor 3 maanden gevangenis met uitstel gedurende- 3 jaar en een geldboete van 100 euro, te verhogen met 45 opdecimen en alzo gebracht op 550 euro of een vervangende gevangenisstraf van 1 maand. De feiten van de veroordeling zijn tweërlei. Enerzijds is hij veroordeeld voor het aangaan van een schijnhuwelijk teneinde op bedrieglijke wijze een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. Anderzijds is hij veroordeeld voor het gebruik van een vals werkgeversattest of valse arbeidsovereenkomst op een Belgisch gemeentehuis of stadhuis teneinde op bedrieglijke wijze een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. Zowel uit het vonnis en uit de tenlasteleggingen waarvoor hij veroordeeld werd, Wijkt dat de betrokkene bewust de Belgische autoriteiten heeft misleid ten einde een verblijfsvergunning te bekomen. Door het aangaan van een schijnhuwelijk heeft de betrokkene immers verblijfsrecht bekomen als echtgenote van een EU-onderdaan. Het verblijfsrecht werd dus bekomen op basis van frauduleus gedrag.”

1.9. Op 18 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14 ter), die betekend wordt op 23 februari 2010. Dit is de tweede bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“De betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet(art. 11§2, eerste lid, 1 °, van de wet): de echtgenoot van betrokkene, in functie van wie het verblijf verkregen werd, heeft zelf geen legaal verblijf meer in België. In uitvoering van artikel 7, eerste lid,2°, van de wet, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting, het rechtszekerheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel – Manifeste beoordelingsfout.” Verzoekers betogen als volgt:

“Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissingen evenwel niet afdoende is.

Dat de beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, gemotiveerd worden door een verwijzing naar het vonnis dd. 11 juni 2009 gewezen door de correctionele rechtbank te Leper waarbij verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf voor 3 maanden met uitstel gedurende 3 jaar en een geldboete van 100 € wegens het aangaan van een schijnhuwelijk en het gebruik van een vals werkgeversattest of valse arbeidsovereenkomst teneinde op bedrieglijke wijze een voordeel te bekomen.

Dat eerst en vooral wordt opgemerkt dat enkel en alleen op basis van voormeld vonnis niet zomaar kan besloten worden tot beëindiging van verzoekers verblijfsrecht.

Dat verzoekers opmerken dat het huwelijk van verzoeker met zijn Portugese echtgenote tot op heden niet nietig verklaard werd door een Belgische rechtbank.

Dat de bestreden beslissingen derhalve niet afdoende gemotiveerd zijn en de zorgvuldigheidsplicht schenden.

Geenszins kan verweerder zomaar overgaan tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten resp. beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten zeker nu verzoekers reeds jaren legaal in België verblijven !!!!

Dat er sprake is van schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Het is totaal onredelijk dat verzoekers zonder enig probleem gedurende al deze jaren (verzoeker meer dan vier jaar !!!) tot verblijf worden toegelaten op het Belgische grondgebied waardoor zij zich verder integreerden en plots een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten resp. beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 18 februari 2010 worden betekend.

Dat verweerder een manifeste beoordelingsfout beging.”

2.2. In de repliekmemoirie volharden verzoekers in hun eerste middel

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat ze de juridische en feitelijke overwegingen bevatten waarop ze gesteund zijn. De Raad stelt tevens vast dat verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

2.4. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het

bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

2.6. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

2.7. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

2.8. In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Leper van 11 juni 2009 waarbij verzoeker veroordeeld werd. Dit vonnis bevindt zich in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat verzoeker veroordeeld wordt tot een gevangenisstraf van drie maanden en een geldboete van 100 euro, te verhogen met 45 opdecimen (550 euro) of een vervangende gevangenisstraf van één maand door, na het aangaan van een schijnhuwelijk met H.S., gebruik gemaakt te hebben van een valse buitenlandse huwelijksakte op een Belgisch gemeentehuis teneinde op bedrieglijke wijze een verblijfsrechtelijk voordeel te verwerven en door na het aangaan van een schijnhuwelijk met H.S. gebruik gemaakt te hebben van een vals werkgeversattest of een valse arbeidsovereenkomst op een Belgische gemeentehuis of stadhuis teneinde op bedrieglijke wijze een verblijfsrechtelijk voordeel te verwerven. De gemachtigde van de staatssecretaris concludeert dat verzoeker de Belgische autoriteiten bewust heeft misleid teneinde een verblijfsvergunning te verkrijgen en dat het verblijfsrecht werd verworven op basis van frauduleus gedrag.

2.9. Verzoekers betwisten niet dat verzoeker bij het bovenvermeld vonnis van 11 juni 2009 door de rechtbank van eerste aanleg te Leper veroordeeld werd voor bovenvermelde feiten. Uit het administratief dossier blijkt niet en verzoeker toont evenmin aan dat er een beroep werd ingediend tegen dit vonnis, waardoor de Raad redelijkerwijs dient af te leiden dat het vonnis in kracht van gewijsde getreden is. Uit het gestelde in punt 1 blijkt duidelijk dat het aanwenden van een vals werkgeversattest door verzoekers eerste echtgenote en het voorleggen van een buitenlandse huwelijksakte van doorslaggevend belang geweest zijn in het kader van de erkenning van verzoekers recht op verblijf, minstens betwist verzoeker dit niet. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid steunt bijgevolg terecht de bestreden beslissing op dit vonnis en besluit, gelet op de bewoordingen van dit vonnis, op een niet kennelijk onredelijke wijze dat verzoeker de Belgische autoriteiten bewust heeft proberen te misleiden teneinde een verblijfsvergunning te bekomen.

2.10. Waar verzoekers opmerken dat *“het huwelijk van verzoeker met zijn Portugese echtgenote tot op heden niet nietig verklaard werd door een Belgische rechtbank”* gaan ze eraan voorbij dat de bestreden beslissing niet steunt op het eerste huwelijk van verzoeker dat niet werd nietigverklaard doch steunt op een vonnis dat in kracht van gewijsde is getreden en waaruit blijkt dat verzoeker de Belgische autoriteiten bewust heeft proberen te misleiden teneinde een verblijfsvergunning te verkrijgen.

2.11. Uit verzoekers betoog blijkt dat zij het niet eens zijn met het feit dat de bestreden beslissing getroffen worden op basis van voormeld vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Leper. Het feit echter dat verzoekers het niet eens zijn met de gevolgtrekking van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op verblijfsvlak volstaat evenwel niet om een schending aan te tonen van de in het middel opgeworpen bepalingen en beginselen of om een manifeste appreciatiefout aan te tonen. Waar verzoekers betogen dat het totaal onredelijk is dat *“verzoekers zonder enig probleem gedurende al deze jaren (verzoeker meer dan vier jaar !!!) tot het verblijf worden toegelaten op het Belgisch grondgebied waardoor zij zich verder integreerde”*, dient de Raad op te merken dat de toepassing van artikel 42 septies van de Vreemdelingenwet niet beperkt is in de tijd en dat hieruit derhalve blijkt dat een langdurig verblijf op Belgisch grondgebied de gepleegde fraude, die verzoeker niet ontkent, niet kan vergoelijken.

Het eerste middel is ongegrond.

2.12. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Verzoekers betogen als volgt:

“Daarnaast dient te worden vastgesteld dat verzoekers, afkomstig van India, hier sinds talrijke jaren in België verblijven.

Verzoekers zijn van oordeel dat er toch moet worden rekening gehouden met verzoekers verdere integratie in de Belgische samenleving.

Dat het betekenen van een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 16 juli 2009 (bijlage 21) resp. beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 1 4ter) een aantasting vormt van het recht op een menswaardig bestaan en het recht op de bescherming van het gezins-en privé-leven.”

2.13. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.14. Door louter te stellen dat “verzoekers, afkomstig van India, hier sinds talrijke jaren in België verblijven”, dat “moet worden rekening gehouden met verzoekers verdere integratie in de Belgische samenleving” en dat de bestreden beslissing een “aantasting vormt van het recht op een menswaardig bestaan en her recht op bescherming van het gezins-en privéleven” tonen verzoekers niet in concreto en in specie hun vermeend privé- en gezinsleven in België aan ,dat onder de bescherming zou vallen van artikel 8 EVRM. Er kan nog aan toegevoegd worden dat artikel 8 van het EVRM een inmenging in het privé- en gezinsleven toelaat, indien dit noodzakelijk is om de openbare orde te beschermen. In het vonnis van de rechtbank van Leper van 11 juni 2009 waarop de bestreden beslissing steunt wordt ondermeer vastgesteld dat verzoeker een schijnhuwelijk is aangegaan en een valse buitenlandse huwelijksakte heeft voorgelegd. De instelling van het huwelijk raakt de Belgische openbare orde.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA